

NARZEC (2) *vb pf*

a oraz e jasne.

inf narzec (1). ◇ [plusq 3 sg m był narzekł. ◇ 3 pl m pers byli narzekli.] ◇ *con* 1 sg m bych narzekł (1). ◇ [3 sg m by narzekł.]

Sł stp notuje, *Cn brak*, *Linde XVI w.*

1. [Powiedzieć co o kim, orzec [kogo]: Vrodzony pan Jarosz Kamienietz [...] vtzenil zgodę miedzi poddanemy Lgotzanamy, miedzi Woytzechem Kropką a Martzinem Marcholem z gromadą Czo go beli narzekli [...] slisetz od obu stron, ze tho [...] jus vpokoiono a vsmierzono belo, y thudziesz od tych osob, jakoż go beli, tego Woytziecha Kropkę narzekly, ze ony sausedzi gego nan nitz niewidzą złego, nisz wssitko dobre. *ProtokWoźnik 1568 nr 136.*]

2. *Podpowiedzieć co, podszeptnąć, namówić kogo; voce praeire Mącz [komu] (2)* : Ut tibi voce praeirem quid iudicares, Abych ci tylko nárzekł/ á ty skazanie vczynisz. *Mącz 105c.*

Zwrot: »nie dać sobie [czego] narzec« (1): Pompeius valde abhorreret, Gdy łobie tego mniemania Pompeius nie dał nárzec. *Mącz 158c.*

3. [Obrazić, zelżyć [kogo]:

Szereg: »narzec albo się [na kogo] słowy nieuczciwemi puścić«: Ktoby w Mieście Lawnika w Lówicy/ álbo na mieścu Sądowym siedzącego/ nárzekł/ álbo fie nań słowy nie vczciwemi puścił/ przepada y Lawnikowi emendę 30 łzelągow/ y Sędziemu winę. A iefliby go złáiał/ iuż po wyrzeczeniu Decretu [...] *SzczerbSpecSax 207 (Linde).*]

4. [Obiecać; o małżeństwie [komu kogo] [cum inf]: ktoremu [arcyksięciu rakuskiemu Gwilemowi] też iuż był [król Ludwik] młodszą corę swoię Iádwigę nárzekł dáć/ y z kroleftwem Węgierłkim. *BielKron 1597 17 (Linde).*]

Synonimy: 2. *namowić*; 3. *obelżyć, obrazić, zelżyć; obiecać.*

Formacje współrdzenne cf RZEC.

Cf **NARZECZENIE, NARZECZONY**